

DER var nu gaaet tre Aar siden den Septemberdag, da den unge Godsejer Torben Dihmer vendte hjem fra et udenlandsk Badested saa ilde tilredt af en Hjertesygdom, at han ikke kunde hjælpe sig selv ud af Vognen. To Mand maatte lede ham op til Sovekammeret, og paa Vejen derop vendte Øjnene sig i Hovedet paa ham, saa man tænkte, at han var død med det samme. Men da han vaagnede af sin Afmagt, saae han sig omkring med sit gode Smil og sagde:

»Saa slap jeg alligevel hjem til Favsingholm!«

Som det skamskudte Vildt bryder ud af Flokken, naar det mærker Døden komme, og vakler ind i Tykningen for at forbløde i Ensomhed, saadan havde han søgt herop til sin forladte, østjyske Fædrengaard med den Beslutning at dø uden Vidner.

Det gamle Herresæde laa ved en tilgroet Vig af Fjorden og spejlede sit høje, kullede Tag i dens døde Vande. Siden Torben Dihmers Fader, Etatsraaden, forulykkede paa en Rejse, havde kun Avlsgaarden været beboet. Sønnen havde dengang været en tolv-aars Dreng uden Moder; og da han heller ingen Søsken havde, var Hjemmet blevet opløst. Man